

စာသင်ကြားခြင်း

လက်သုံး social media

ဆရာတွေက ကျောင်းသားတွေရဲ့ cellphone တွေကို သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေက MySpace ပေါ်မှာ ကျောင်းသားတွေ သတင်းအချက်အလက် အလွန်အကျွံ လက်ဆင့်ကမ်းနေကြတာတွေကို သတိပေးခြင်း စတာတွေဟာ ခေတ်မရှိတော့ပါဘူး။

စာသင်ခန်းထဲမှာ နည်းပညာက ဝင်ရောက်နေရာယူနေပါပြီ။ အိုင်အိုဝါပြည်နယ်၊ ဆူးရက်ပစ်မြို့က အင်္ဂလိပ်စာဆရာမ အီရင်အိုလ်ဆင်ဟာ twitter လို နည်းပညာကိုအသုံးပြုပြီး စာသင်ခန်းဆွေးနွေးချက်တွေ ပိုမိုတိုးတက်လာရေး ကြိုးစားနေတဲ့ ကျောင်းဆရာတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သဘာဝကျောင်းသား တချို့က "To the Lady" ဆိုတဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်က စာပိုဒ်တွေကို အသံထွက်ပြီး ရုတ်ဖတ်နေချိန်မှာ တခြား ကျောင်းသားတွေက သူတို့ရဲ့ laptop တွေနဲ့ ကဗျာ ဝေဖန်ချက်တွေကို မီအောင်လိုက်ရေးနေပါတယ်။ အဲဒီကဗျာဟာ တရားမဲ့ကိစ္စတွေ အဆုံးသတ်သွားစေဖို့ ဘေးက မဆိုင်သူတွေ ဘာကြောင့် ဘာမှဝင်ရောက်မစွက်ဖက်ဘဲ နေရမလဲ ဆိုတာကို သုံးသပ်ထားတဲ့ကဗျာဖြစ်ပါတယ်။

'လူတွေက မြို့သိပ်မနေနိုင်ဘဲ ပွင့်အန်ထွက်လာပြီး ကြိုးစားကြပေမယ့်လည်း အချည်းနှီးပင်' ဟု ကဗျာဆရာက

ဆိုထားကြောင်း ကျောင်းသူတစ်ဦးက သူမရဲ့ laptop ပေါ်မှာ ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စာသားတွေက internet ပေါ်ကို ချက်ချင်းရောက်သွားပါတယ်။

နောက်ကျောင်းသားတစ်ယောက်က "သူမက ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကျိုးဆောင်ရမယ့် ကျေးကျွန်တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရဲရဲကြီး ပြောချလိုက်တာပါပဲ" လို့ ဝေဖန်ချက်ပေးပါတယ်။

Electronic ပုံစံ မှတ်စုလက်ဆင့်ကမ်းတဲ့စနစ်က စိတ်ပျံ့လွင့်မှု လုံးဝမဖြစ်စေဘဲ၊ ဆွေးနွေးဖို့ ဦးတည်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်သားတည်း အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်သွားတယ်လို့ မစ်စစ်အိုလ်ဆင်က ပြောပါတယ်။ သူမက အဲဒီ ဆွေးနွေးပွဲတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ကြည့်ပြီး၊ ဆွေးနွေးချက်တွေကို သင်ခန်းစာထဲမှာ ထည့်သွင်းဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ Social media တွေက တစ်ချိန်က စာသင်ခန်းအတွင်းကို ဝင်ရောက်ခွင့်မရဘဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အခုတော့ social media တွေက စာသင်ခန်းတွေဆီ ရောက်ရှိသွားပါပြီ။ ကျောင်းသားတွေက အရင်က အသက်ရှူတာလောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူရှိလှတဲ့ ကြားခံတစ်ခုကနေပြီး သူတို့ဆန္ဒကို သူတို့ ထုတ်ဖော်ခွင့် ရတာမျိုး မကြုံဖူးခဲ့ကြကြောင်း မစ်စစ်အိုလ်ဆင်နဲ့ တခြားဆရာတွေက ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ သင်ခန်းစာ ဆွေးနွေးချိန်မှာဆိုရင် စကားပြောဖို့ လိုတယ်လို့ မစဉ်းစားမိဘူး။ တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုလည်း ခေါင်းထဲ ရောက်မလာဘူး။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို laptop မှာရှိသွင်းလိုက်ရင် ပါးစပ်ကပြောလိုက်တာထက် ပိုမလွယ်ပေဘူးလား” လို့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက ပြောပါတယ်။

Twitter နဲ့ တခြား blog ရေးနိုင်တဲ့ platform တွေကို အသုံးပြုပြီး မူလတန်းကျောင်းတွေကနေ တက္ကသိုလ်တွေအထိ backchannel လို့ခေါ်တဲ့ စာသင်နည်းကို တည်ထောင် လာကြပါတယ်။ Backchannel ဆိုတာ network ချိတ်ထားတဲ့ computer တွေပေါ်မှာ တစ်ထိုင်တည်း အပြန်အလှန် ပြောဆို

ဆက်သွယ်နိုင်တာကို ရည်ညွှန်းပါတယ်။ ချက်ချင်း မှတ်ချက်ပေးတာ၊ မေးခွန်းမေးမြန်းတာ (အဖြေတွေကို ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖြေပေးရသလို၊ ကျောင်းဆရာလုပ်သူကလည်း ဖြေပေးရပါတယ်။) မိမိအယူအဆကို ဖွင့်မပြောရတဲ့စိတ်ကို ဖယ်ရှားတာ စတာတွေကို အဲဒီ backchannel နည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့အချက်က တာဝန်အရ backchannel ပေါ်မှာ စာသားပေးပို့ကြရတဲ့အတွက်၊ အခြားကိစ္စတွေအတွက် စာသားပေးပို့မှုပါ နည်းသွားနိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ backchannel ကို အားပေးထောက်ခံသူထက် ဝေဖန်သူက များနေပါတယ်။ ဝေဖန်သူတွေက backchannel ကို စာသင်ခန်းတွေမှာ မိတ်ဆက်ပေးတာကြောင့် ကျောင်းသားတွေနဲ့ ဆရာတွေကို စိတ်ပျံ့လွင့်စေပြီး၊ သင်ခန်းစာ လမ်းကြောင်းလွဲမှာ၊ ထင်ရာဆိုင်းမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် အနိုင်အထက် ပြောတဲ့ မှတ်ချက်တွေဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ကြပါတယ်။ လေ့လာချက်တစ်ခုအရ ကောလိပ်ကျောင်းဆရာ ၂၇ ရာခိုင်နှုန်းက Twitter ကို အသုံးပြုနေကြပြီး ကောလိပ် ကျောင်းဆရာထက်ဝက်ခန့်ကတော့ သင်ကြားရေးကို ထိခိုက်မယ်လို့ ယူဆနေကြပါတယ်။ Vanderbilt University က သင်္ချာ ကထိကတစ်ဦးကတော့ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပါမောက္ခတွေက backchannel ကို အစမ်းသဘော သင်ကြားနေကြကြောင်း

ပြောပါတယ်။ စာသင်ခန်းထဲက laptop တွေကြောင့် ကျောင်းသားတွေက ကျောင်းစာကိုနားမထောင်ဘဲ၊ email အဝင်စစ်လိုက်၊ ဈေးဝယ်လိုက်လုပ်နေကြတယ်လို့ အဲဒီ ကထိကပြောပါတယ်။ ပါမောက္ခတွေက ကျောင်းသားတွေကို သူတို့ရဲ့ mobile ပစ္စည်းပေါ်မှာ သင်ခန်းစာနဲ့ဆိုင်တဲ့ အလုပ်တွေပေးပြီး၊ တခြား အပိုအလုပ်တွေလျှော့ခိုင်းရမှာဖြစ်ကြောင်း သူက ထပ်မံပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

Backchannel အတွက် ကျောင်းဆရာတွေက twitter အပြင် တခြား platform တွေကို သုံးစွဲကြပါတယ်။ တချို့ platform တွေမှာ ပိုမိုအားကောင်းတဲ့ဖွဲ့စည်းမှုနဲ့ privacy တွေ ပါရှိပါတယ်။ အများစုကို internet မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သုံးစွဲနိုင်ပြီး၊ သူတို့က အခုအချိန်အထိ ကြော်ငြာလွတ် ဖြစ်နေသေးပါတယ်။ Google Moderator platform က ကျောင်းသားတွေအတွက် မေးခွန်းတွေအုပ်စုခွဲနိုင်ပြီး ဘယ်မေးခွန်းကို အဖြေပေးစေလိုကြောင်း ဆန္ဒပြုနိုင်ပါတယ်။ မစ်စစ်အိုလ်ဆင် အသုံးပြုတဲ့ Today's Meetကတော့ virtual classroom တစ်ခု ဖန်တီးပေးနိုင်ပါတယ်။

အင်ဒီယာနာပြည်နယ်၊ Purdue University က သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် backchannel တစ်ခု ဖန်တီးထားပါတယ်။ Hot Seat လို့ နာမည်ပေးထားပြီး ဒေါ်လာ ၈၄,၀၀၀ ကုန်ကျပါတယ်။ အဲဒီ backchannel နဲ့ ကျောင်းသားတွေက မှတ်ချက်တွေ၊ မေးခွန်းတွေ လွှင့်တင်နိုင်ပါတယ်။ လွှင့်တင်ချက်တွေကို laptop ၊ smartphone တွေပေါ်မှာ ဖတ်ရှုနိုင်၊ ပိတ်ကားကြီး တွေပေါ်မှာ ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။

“Hot Seat အသုံးမပြုခင်က ကျောင်းသားတွေက စကား ထပြောခိုင်းလို့ကိုမရဘူး။ လူတိုင်းကကြောက်နေကြတာလေ” လို့ ဘဏ္ဍာရေးဘာသာရပ် ပါမောက္ခတစ်ဦးက ပြောပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နည်းပညာအသုံးပြုမှုက နှေးကွေးနေပါသေး တယ်။ Hospitality and tourism management ဘာသာရပ် သင်ကြားသူ ပါမောက္ခတစ်ဦးကလည်း Hot Seat နဲ့ အဆင် မပြေပါဘူး။ စာသင်ခန်းထဲမှာ လမ်းသလားရင်း၊ ကျောင်းသား တွေ ပါဝင်မဆွေးနွေးဘဲ မနေနိုင်အောင် နှိုးဆော်တတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ စရိုက်နဲ့ HotSeat က ကိုက်ညီမှုမရှိကြောင်း ပြောပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အထက်တန်းကျောင်းတွေနဲ့ မူလတန်း

ကျောင်းတွေမှာ backchannel ကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆရာတွေက ကြိုးစားနေပါတယ်။ စာသင်ချိန် ပြီးဆုံးတိုင်း လမ်းလွဲနေတဲ့ မှတ်ချက်တွေ ပါ၊ မပါ ပြောဆိုချက် မှတ်တမ်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေကို mobile ပစ္စည်းတွေသုံးဖို့ အစဉ်တစိုက် အားပေးနေတဲ့ ကျောင်းတွေမှာတောင် စာသင်ခန်းအတွင်း အတင်းအဖျင်း ပြောခွင့်မရပါဘူး။

အိုင်အိုဝါပြည်နယ်၊ အိတ်ခ်စ်အီရာမြို့မှာ နည်းပညာ အသုံးပြုသူ လေးတန်းဆရာမတစ်ဦးက “စိတ်ပျံ့လွင့်မှုတွေ ရှိမယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေး တွေက ကျွန်မတို့ထက် ဒါကိုလေ့လာရာမှာ သွက်သွက် လက်လက် ရှိတယ်။ multi-tasking လုပ်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်လည်း ရှိတယ်” လို့ သူက ပြောပါတယ်။

စာဖတ်ရှုခြင်း သင်ခန်းစာတစ်ခုသင်ကြားနေတုန်းမှာ ပုံပြင် တစ်ပုဒ်မှာ queue ဆိုတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံး ပါလာပါတယ်။ ကျောင်းကထုတ်ပေးထားတဲ့ Macbook ကို အသုံးပြုပြီး ကျောင်းသားတစ်ဦးက queue ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်တစ်လှည့် စာဖတ်ပြနေရစဉ်တုန်းကဆိုရင် လက်ထောင်ဖြေရဲတဲ့သတ္တိ ရှိကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ စာကို ဖတ်မြဲအတိုင်း ဆက်ဖတ် သွားမှာပါ။ အခုတော့ ကျောင်းသား နောက်တစ်ယောက်က ‘အဲဒါက ကိုယ့်နောက်က နောက်မြီးတန်းလန်းဖြစ်နေတဲ့အရာ ponytail’ လို့ ဖြေလိုက်တဲ့အခါ ကျောင်းသားအားလုံး ကျေနပ် သွားတယ်လို့ အဲဒီဆရာမက ပြောပါတယ်။

စောလျ